
ХРОНИКА, ИНФОРМАЦИЯ

ХРОНІКА, ІНФАРМАЦЫЯ

CHRONICLE, INFORMATION

XVI МЕЖДУНАРОДНЫЙ СЪЕЗД СЛАВИСТОВ (БЕЛГРАД, 20–27 АВГУСТА 2018 г.)

XVI МІЖНАРОДНЫ З'ЕЗД СЛАВІСТАЎ (БЯЛГРАД, 20–27 ЖНІЎНЯ 2018 г.)

XVI INTERNATIONAL CONGRESS OF SLAVISTS (BELGRADE, 20–27 AUGUST 2018)

Як заўсёды на з'ездах славістаў, на бялградскім форуме пераважала філалагічная праблематыка.

Мовазнаўчая тэматыка групавалася вакол сямі напрамкаў: 1) этымалогія і параўнальна-гістарычныя даследаванні славянскіх моў; 2) гісторыя славянскіх моў; 3) дыялекталогія; 4) граматыка сучасных славянскіх літаратурных моў; 5) семантыка, прагматыка і стылістыка сучасных славянскіх моў; 6) міждысцыплінарныя даследаванні; 7) стандартызацыя і норма. Лінгвістычныя даклады былі прычтытаны ў рамках 28 секцый. Ад з'езда да з'езда можна назіраць развіццё праблематыкі славістычных даследаванняў і прыярытэты, устаноўленыя арганізатарамі канкрэтных форумаў. Напрыклад, у параўнанні з XIV Міжнародным з'ездам славістаў у Охрыдзе ў 2008 г. у Бялградзе ў асобныя напрамкі не выдзяляліся анамастыка (фігуравала ў рамках напрамку «Гісторыя славянскіх моў»), стылістыка (была аб'яднаная з семантыкай і прагматыкай) і корпусная лінгвістыка. Што датычыцца анамастыкі, то яе праблемы ў Бялградзе асэнсоўваліся не толькі на пасяджэннях адпаведнай секцыі, але і ў рамках блока «Анамастыка і сучасная культура» (арганізатар – Артур Галкоўскі, Польшча). Што да стылістыкі, то на з'ездзе адбылося пасяджэнне тэматычнага блока «Медыякультура і стыль» (арганізатары – Станіслаў Гайда з Польшчы і Наталля Клушына з Расіі), а таксама пасяджэнне круглага стала «Інтэрнэт-стылістыка» (арганізатар – Бранка Тошавіч, Аўстрыя). Корпусная лінгвістыка была

прадстаўлена на з'ездзе ў межах напрамкаў «Міждысцыплінарныя даследаванні», у рамках якога фігуравалі як традыцыйныя секцыі («Сацыялінгвістыка», «Моўная палітыка»), так і зусім новыя («Моўная і адукацыйная палітыка Еўрапейскага саюза і вывучэнне славянскіх моў як замежных», «Нейралінгвістыка»).

Падобна да ранейшых з'ездаў, у Бялградзе была арганізавана спецыяльная секцыя, прысвечаная гісторыі славістыкі, якая гэтым разам працавала ў межах больш шырокага напрамку «Пытанні славістыкі». Персонамі гэтага з'езда сталі Вук Караджыч і Аляксандр Беліч, у гонар якіх былі праведзены пасяджэнні спецыяльных круглых сталоў. Даклады круглага стала ў гонар Вука Караджыча (арганізатар – Любінка Радэнкавіч, Сербія) аб'ядноўваліся вакол выдадзенага 200 гадоў таму назад «Сербскага слоўніка». Удзельнікаў круглага стала, прысвечанага Аляксандру Белічу (арганізатар – Драгана Мршэвіч-Радавіч, Сербія), цікавіла роля гэтага выдатнага сербскага лінгвіста ў гісторыі славістыкі. Спецыяльнае пасяджэнне круглага стала было прысвечана 200-годдзю ўкраінскіх дзеячаў Мікалая Кастамарава і Панцеляймоны Куліша (арганізатар – Аляксей Анішчанка, Украіна).

На з'ездзе таксама былі праведзены пасяджэнні круглых сталоў «Корпусная лінгвістыка» (арганізатар – Марэк Лазіньскі, Польшча), «Становішча славянскіх моў, літаратур і культур ва ўніверсітэтах у свеце» (арганізатар – Ліляна Баіч, Сербія), «Сла-

вянская фразеалогія ў сучасным свеце» (арганізатар – Валерый Макіенка, Расія) і інш.

Прысвечаныя гісторыі славістыкі даклады вылучаліся і сярод пленарных пасяджэнняў з’езда, на якія былі вынесены тэмы «Сербская народная літаратура ў святле Вукавага “Р’ечніка”» (Нада Мілошавіч Джорджавіч, Сербія), «Тэзіс Пражскага лінгвістычнага гуртка аб царкоўнаславянскай мове (1929) і яго лёс у славістыцы» (Гельмут Кайперт, Германія; даклад не быў прачытаны), «Сучасныя кірыла-мяфодзіеўскія даследаванні ў Еўропе – напямкі, вынікі, перспектывы» (Святліна Нікалава, Балгарыя), «Мова ў кантэксце культуры» (Ежы Бартміньскі, Польшча), «Аб сербскай лінгвістычнай славістыцы другой паловы XX ст.» (Прэдраг Піпер, Сербія).

На з’ездзе была перанята эстафета ад папярэдніх форумаў у правядзенні тэматычных блокаў. Усяго ў праграме фігуравалі 32 блокі, 20 з якіх былі мовазнаўчымі, 10 – літаратуразнаўчымі, а 2 трактавалі праблемы гісторыі славістыкі.

Адбыліся рабочыя пасяджэнні (камісій), акрэдытаваных пры Міжнародным камітэце славістаў (іх усяго 39), прэзентацыі новых публікацый (праходзілі ў гарадской бібліятэцы Бялграда). Так, былі арганізаваны прадстаўленні збору твораў Блажэ Канескага, двух чэшскіх палеаславістычных выданняў, шасцітомнай шаўчэнкаўскай энцыклапедыі, кніжнай спадчыны Францыска Скарыны, выданняў Інстытута македонскай мовы, публікацый «Сербскай маціцы», каталога славянскіх рукапісаў афонскіх манастыроў і інш. На філалагічным факультэце Бялградскага ўніверсітэта адбылася прэзентацыя бібліятэкі «Сербскага семінара» (*Српски семинар*), а ў сядзібе Вукавага фонду (*Вукава задужбина*) у рамках круглага стала ў гонар Вука Караджыча былі прэзентаваны чатыры перакладныя кнігі з назвай «Вук Стафанавіч Караджыч. Сербская вусная народная спадчына» на нямецкай, рускай, англійскай і французскай мовах.

На з’ездзе была арганізавана традыцыйная выстава славістычнай літаратуры, якая выйшла ў прамежку паміж мінскім і бялградскім з’ездамі, а ў галерэі навукі і тэхнікі Сербскай акадэміі навук і мастацтва працавала выстава «Сербская лексікаграфія ад Вука да сёння».

Напярэдадні з’езда выйшаў зборнік рэзюмэ дакладаў у двух тамах: першая частка была аддадзена лінгвістычным працам, а другую склалі рэзюмэ дакладаў па літаратуры, культуры, фальклору і пытаннях славістыкі. У другім томе зборніка надрукаваны таксама рэзюмэ дакладаў удзельнікаў круглага стала, прысвечанага слоўніку Вука Караджыча.

Вынікі супрацоўніцтва навукоўцаў Германіі з даследчыкамі з Беларусі, Украіны і Расіі былі прадстаўлены на пасяджэнні тэматычнага блока «Ван-

дроўныя словы: германізмы ва ўсходнеславянскіх мовах, якія маюць адпаведнікі ў польскай мове» (арганізатар – Герд Генцэль, Германія; дыскусант – Андраш Золтан, Венгрыя).

Новая праблематыка, якая толькі пачынае даследавацца, асэнсоўвалася на пасяджэннях блока, прысвечанага ўзаемазразумеласці славянскіх моў (арганізатар – Роланд Марці, Германія). У абмеркаванні былі ўключаны наступныя пары: славацкая і чэшская, кашубская і польская, балгарская і руская, славенская і сербскахарвацкая мовы, таймырскі рускі паджын і руская мова.

Фарміраванне моўнай свядомасці і адносіны да мовы знаходзіліся ў цэнтры ўвагі ўдзельнікаў блока, сфарміраванага з членаў камісіі па славянскіх літаратурных мовах (кіраўнік – Гана Гладкава, Чэхія). Акрамя тэарэтычнага даклада, прысвечанага тэорыі літаратурнай мовы з пункта гледжання актараў моўнай культуры (прачытаны арганізатарам блока), на пасяджэнні былі агалошаны таксама вынікі даследаванняў, праведзеных на матэрыяле верхнялужыцкай, македонскай і ўкраінскай моў.

Пад кіраўніцтвам Святланы Менгель (Германія) на з’ездзе працаваў блок, на пасяджэнні якога абмяркоўваліся альтэрнатыўныя шляхі фарміравання рускай літаратурнай мовы ў даламаносаўскі перыяд.

Удзельнікі блока пад кіраўніцтвам Ежы Сяроцюка і Юзэфа Конся (Польшча) абмеркавалі разнастайныя праблемы, звязаныя з моўна-культурнай супольнасцю славянскай вёскі.

Алена Каракоўцава (Расія) і Аляксандр Лукашанец (Беларусь) арганізавалі блок «Глобалізацыя і славянскае словаўтварэнне».

На з’ездзе адбыліся пасяджэнні лінгвістычных тэматычных блокаў, прысвечаныя кітабістыцы (арганізатар – Чэслаў Лапіч, Польшча), літургічным мовам *Slavia Orthodoxa* ў Новы і Навейшы час (кіраўнік – Аляксандр Кравецкі, Расія), бібліяграфіі славістычнага мовазнаўства (арганізатар – Зоф’я Руднік-Карватова, Польшча) і інш.

На пасяджэннях мовазнаўчых секцый таксама прагучала шмат цікавых і глыбокіх выступленняў.

Даклад Аляксандра Тараненкі (Украіна) быў прысвечаны асэнсаванню змен паміж тэндэнцыямі да аналітызму і сінтэтызму ва ўкраінскай мове апошняга часу. Выступоўца адзначыў, што дзейнічаюць абедзве тэндэнцыі, пры гэтым тэндэнцыі да аналітызму дэманструюць часцей за ўсё паралелі з іншымі славянскімі літаратурнымі мовамі, а праяўленні тэндэнцыі да сінтэтызму развіваюцца галоўным чынам у агульным рэчышчы далейшай «нацыяналізацыі» ўкраінскай мовы.

У дакладзе Тадэвуша Левашкевіча (Польшча) былі абмеркаваны праблемы ўплыву польскай мовы на лексічныя сістэмы славянскіх і неславянскіх моў. Пры тым што польская мова ўплывала

(уплывае) на ўсе заходнеславянскія і ўсходнеславянскія мовы, а ў паўднёvasлавянскіх мовах польскае ўздзеянне праяўляецца пераважна ў форме прысутнасці лексічных экзатызмаў, на дыялектным узроўні ўплыў польскай мовы адбываўся толькі на славацкую, украінскую і беларускую мовы. Важным, лічыць аўтар, з'яўляецца абнаўленне метады і даследавання, якая ў большай ступені мае абапірацца на тэорыю моўных кантактаў і спрыяць адрозненню таго, у якіх выпадках з'яўленне паланізмаў у розных славянскіх і неславянскіх мовах было вынікам двухмоўя, а ў якім – вынікам дзейнасці філолагаў (у тым ліку лексікографаў), пісьменнікаў, славянафілаў, а таксама данінай моўнай модзе.

Тэма ранняга славяна-балгарскага ўкладу ў венгерскую мову прыцягнула ўвагу Андраша Золтана (Венгрыя). З дыялектнага пункта гледжання славянскі субстрат венгерскай мовы не быў аднастайным. Сярод познепраславянскіх дыялектаў IX ст. поруч з так званым панонска-славянскім вылучаўся таксама дыялект балгарскага характару. Ён мясціўся не толькі на паўднёва-ўсходніх ускраінах, як гэта меркавалася раней, але сягаў і ў некаторыя цэнтральныя рэгіёны сучаснага венгерскага моўнага арэала. У дакладзе быў прадстаўлены моўны матэрыял, які дазваляе лакалізаваць гэтыя былыя дыялекты.

У калектыўным дакладзе Галіны Яворскай, Алены Чмыр і Лесі Пятроўскай (Украіна) была абмеркавана семантыка вайны і міру ў сучасных славянскіх мовах у гістарычна-тыпалагічным аспекце.

Тыпалагічныя і арэальныя характарыстыкі плюсквамперфекта і звязаных з ім форм сталі прадметам даклада Дзмітрыя Січынава (Расія).

На матэрыяле тэкставага корпуса Анна Крэчмер (Аўстрыя) у сваім дакладзе прадставіла метады і магчымыя шляхі і перспектывы рэканструкцыі ўяўленняў пра свет і гісторыю ўласнага этнасу і Еўропы ў цэлым у арэале праваслаўнай Славіі.

Пра структурна-колькасныя падабенства і адрозненні беларускай «трасянікі» і ўкраінскага «суржыка» разважаў у сваім выступленні Герд Генцэль (Германія).

На жаль, няма ніякай магчымасці аглядаць усе выдатныя дасягненні лінгвістычнай славістыкі, прадстаўленыя на бялградскім з'ездзе, вышэй адзначаны толькі асобныя з іх.

Згодна з традыцыяй, пераважная большасць дакладаў беларускіх удзельнікаў з'езда надрукавана ў спецыяльным зборніку.

У цэнтры ўвагі культуралагаў, літаратуразнаўцаў і фалькларыстаў знаходзіліся праблемы станаўлення, развіцця і ўзаемадзеяння славянскіх культур і літаратур, фальклору, нацыянальнай ідэн-

тычнасці, захавання традыцыйных каштоўнасцей ва ўмовах глабалізацыі. Сёння народы славянскіх краін імкнуцца да стварэння свайго гісторыка-жыццёвага і мастацкага летапісу з улікам як агульнага, сусветнага культурна-гістарычнага вопыту, так і спецыфічнага ў нацыянальных традыцыях і заканамернасцях станаўлення родных культур.

На XVI Міжнародным з'ездзе славістаў была арганізавана работа 12 секцый і 10 тэматычных блокаў, прысвечаных актуальным пытанням развіцця і ўзаемасувязей славянскіх літаратур і фалькларыстыкі («Развіццё славянскай пісьменнасці: славянскія літаратуры і Сярэднявечча», «Славянскія літаратуры: інтэракцыя, інтэрлітаратурнасць, інтэркультурнасць», «Тэарэтычныя аспекты даследавання сучасных славянскіх літаратур», «Пераклад», «Славянскія літаратуры – рэлігія – філасофія – палітыка – культура; дыялог Усход – Заход; нацыянальная ідэалогія», «Мы і іншыя ў славянскіх літаратурах і культурах», «Славянскі фальклор, фалькларыстыка, міфалогія» і інш.).

Як сведчыць аналіз тэматыкі дакладаў XVI Міжнароднага з'езда славістаў, усё больш рэльефнай і плённай становіцца арыентацыя на міжцыплінарныя падыходы пры вывучэнні літаратуры, фальклору і іх кантэкстаў. Навукоўцы актыўна адмаўляюцца ад абсалютызацыі тых ці іншых метадык вывучэння літаратур і фальклору, даказваючы, што найцікавейшыя вынікі можна атрымаць пры паяднанні розных метадык (даклады «Славянская фальклорная анімалістыка як рамка для фарміравання наратыўнай ідэнтычнасці» Яленкі Пандуравіч (Боснія і Герцагавіна), «“Межы” фальклорнага тэксту і “бязмежнасць” яго тлумачэнняў» Аксаны Мікітэнкі (Украіна), «Новае жыццё “Вялесавай кнігі”: ператварэнне містыфікацыі ў святую кнігу» Немані Радулавіча (Сербія), «“Душа грэшная”. Канцэпты душы і граху ва ўсходнеславянскім рэлігійным фальклоры» Андрэя Мароза (Расія) і інш.).

Імкнучыся прааналізаваць закладзены ў тэкстах розных славянскіх народаў паняццёвыя і эстэтычныя вопыт чалавецтва, літаратуразнаўцы-славісты ўводзяць у свой тэрміналагічны актыў канцэпты, выпрацаваныя філасофіяй і культуралогіяй, усё часцей аперыруюць сінкрэтычнымі паняццямі і тэрмінамі (код культуры, лінгвакультурэмы, міфалагемы, архетыпы, культурныя ўніверсаліі, культурны трансфер і інш.), якія спрыяюць больш адэкватнаму і глыбокаму пазнанню ментальнага, духоўнага свету славянскіх народаў. На даследчыцкім полі зноў засведчана цікавасць да міфалогіі: вывучаюцца асаблівасці сучаснага выкарыстання старажытных міфаў прадстаўнікамі розных нацыянальных літаратур (даклады «Павер'і і забабоны як міфалагічныя крыніцы славянскай фантастыкі XIX ст.» Дзяна Айдачыча (Украіна), «Агляд су-

часных даследаванняў харвацкай міфалогіі» Сузаны Мар’яніч і Лідзіі Баюк (Харватыя), «“Цытаты з розных кантэкстаў”: маскоўскі канцэптуалізм як культурны трансфер паміж Расіяй і Германіяй» Дарынэ Шэлеус (Галандыя) і інш.).

Падчас работы секцый і тэматычных блокаў, прысвечаных актуальным пытанням літаратуразнаўства і фалькларыстыкі, узніклі плённыя дыскусіі наконт тэорыі і практыкі літаратурнай інтэрпрэтацыі, шляхоў спасціжэння тэксту ў розныя эпохі, існавання тэарэтычнага канона, нацыянальнай адметнасці як аднаго з аспектаў універсальнасці, праблем народназнаўства, славянскай ідэнтычнасці, нацыянальнай самасвядомасці і іх адлюстравання ў прыгожым пісьменстве, узаемаадносін літаратуры з іншымі відамі мастацтва, фальклорам, філасофіяй (даклады «Міхаіл Булгакаў і выклік славянскага рыцарства» Бранка Вранэша (Сербія), «“Сваё ў чужым, чужое ў сваім”: сутыкненне/перасячэнне нацыянальна-культурных ідэнтычнасцей на еўрапейскіх скрыжаваннях» Людмілы Тарнашынскай (Украіна), «Нацыя ў гістарыясофскіх канцэпцыях: сербска-чарнагорскі каталог ідэй» Дароты Гіль (Польшча), «Біблія – духоўная вертыкаль у развіцці сербскага эсэ» Аліверы Радулавіч (Сербія) і інш.). Вельмі яркім на з’ездзе было пасяджэнне блока «“Млада-”рухі ў славянскіх літаратурах рубяжа XIX–XX стст.», арганізаванага Гун-Брыт Колер (Германія) і Паўлам Навуменкам (Беларусь). У межах блока Г.-Б. Колер прадставіла тэарэтычны даклад, прысвечаны канцэптуалізацыі «маладога» паміж эстэтычным абнаўленнем і (сацыяльна-палітычнай) рэальнасцю.

Навукоўцамі многіх краін свету на з’ездзе ў чарговы раз была падкрэслена актуальнасць параўнальнага вывучэння славянскіх літаратур і фальклору, пашырэння дыяпазону аб’ектаў кампаратывісцкіх практык, выяўлення міжлітаратурных сувязей на аснове супастаўлення твораў і з’яў славянскіх нацыянальных літаратур аднаго ці розных гістарычных перыядаў. Славісты актыўна звярталіся да праблем узаемадзеяння паміж нацыянальнымі літаратурамі, здзяйснялі свае навуковыя пошукі ў рэчышчы бі- і полікультурных кантактаў (даклады «Сімвалы ўлады і кіравання ў творчасці Негаша і Пушкіна – “Самазванец Сцяпан Малы” і “Барыс Гадуноў” (інтэртэкстуальныя судакрананні)» Лідзіі Томіч (Чарнагорыя), «Інтэртэкстуальныя судакрананні рускай і сербскай літаратур (на прыкладзе раманаў “Браты Карамазавы” Ф. Дастаеўскага і “Кастанічы” Жарка Команіна)» Радое Феміча (Сербія), «Постмадэрнісцкая дынаміка нацыянальных ідэнтычнасцей у выбраных драмах Біляны Срблянавіч, Уладзіміра Сарокіна і Дароты Маслоўскай» Анны Стрыякоўскай (Польшча), «Вобраз здрадніка ў славянскіх літаратурах» Дэяна Айдачыча, «Польшча-сербскія сувязі ў святле

карэспандэнцыі Вука Караджыча з кракаўскімі даследчыкамі» Сільвіі Новак-Байцар (Польшча) і інш.). Відавочна, што славянская кампаратывістыка ўсё мацней і актыўней арыентуецца на новыя фундаментальныя дасягненні гуманітарных навук (даклады «Культурныя трансферы ў рускай рамантычнай прозе: праблемы перакладу з украінскай і польскай моў на французскую ў апавесцях “Тайдамак” А. Сомана і “Вечар на Хопры” М. Загоскіна» Летыцыі Дэкур (Францыя), «Т. Г. Масарык у творчасці рускіх філосафаў-эмігрантаў у міжваеннай Чэхаславакіі» Гануша Ныкла (Чэхія), «Роля замежнага слова ў стварэнні комплекснай перспектывы апаведу на прыкладзе прозы Віктара Пялёвіна, Сашы Сакалова, Юрыя Андруховіча і Альгерда Бахарэвіча» Марыяны Ляонавай (Германія) і інш.).

Выступленні членаў беларускай дэлегацыі таксама вызначаліся шматаспектным навуковым дыяпазонам: яны ахоплівалі такія тэматычныя напрамкі, як гісторыя станаўлення і развіцця славянскіх літаратур (даклады «Лёс класічнай эпапеі і праблема станаўлення ліра-эпічнай традыцыі ў славянскіх літаратурах» Жанны Некрашэвіч-Кароткай, «“Маладая Беларусь”: позні і незавершаны літаратурны рух 1906–1929 гг.» Паўла Навуменкі), узаемадзеянне беларускай і іншанацыянальных літаратур у розныя гістарычныя перыяды (даклады «Беларуска-польска-чэшскае літаратурнае ўзаемадзеянне XV–XVII стст.» Алеся Бразгунова, «Канцэпты рускасці, рымскасці і сарматызму ва ўсходнеславянскіх і польскай літаратурах эпох Рэнесансу і ранняга барока» Уладзіміра Кароткага, «Творчасць Артура Бартэльса ў кантэксте беларускай і польскай літаратур (ідэйна-тэматычны аспект)» Анатоля Трафімчыка, «Смехавыя традыцыі Рэнесансу і Асветніцтва ў славянскай сатырычнай літаратуры XX ст.» Івана Штэйнера), параўнальнае літаратуразнаўства і фалькларыстыка (даклады «Экфрастычны імпульс у сучаснай рускай, беларускай, украінскай і польскай паэзіі» Таццяны Аўтуховіч, «Беларускія замовы: дыялектная карціна ў кантэксте еўрапейскіх уплываў» Таццяны Валодзінай, «Рай у народна-хрысціянскай касмалогіі беларусаў і іншых славян» Іны Швед, «Традыцыйныя ўяўленні пра сірату ў абрадах жыццёвага цыкла славянскіх і неславянскіх народаў» Вольгі Шарай), пытанні імагалогіі (даклад «Беларусы і палякі: узаемаўспрыманне ў нацыянальных літаратурах 1920–30-х гг.» Мікалая Хмяльніцкага), нацыянальныя мастацкія літаратуры і праблемы соцыуму (даклад «Эстэтыка-філасофскія дамінанты класічнага тыпу доктара і іх трансфармацыі ў славянскіх літаратурах XX ст.» Алены Белай), нацыянальная адметнасць і этнакультурнае памежжа ў славянскіх літаратурах (даклады «Нацыянальная самабытнасць праз прызму славянскіх літаратур» Анжэлы Мель-

нікавай, Этнакультурная праблематыка творчасці Іва Андрыча ў літаратуразнаўстве і сучаснай публіцыстыцы ўсходніх славян» Ганны Навумавай), праблема перакладу кананічных тэкстаў Бібліі на славянскія мовы (даклад «Беларуская мова ў бога-службовай практыцы праваслаўнай царквы ў Беларусі» Івана Чароты). Як працяг добрай традыцыі, закладзенай знакамітымі папярэднікамі-славістамі, большасць дакладаў навукоўцаў з Беларусі былі скіраваны на даследаванне беларускай літаратуры, культуры і фальклору ў шырокім славянскім кантэксце.

Пазнанне свайго мастацтва слова праз суседняе ў параўнанні і вывучэнні, павага да разнастайных ідэй і канцэпцый народаў-суседзяў дапамагаюць выйсці на канструктыўны, вольны ад стэрэатыпаў дыялог, адпаведны запатрабаванням ХХІ ст. – вось генеральная ідэя дакладаў па літаратуразнаўстве і фальклорыстыцы на XVI Міжнародным з’ездзе славістаў.

Чарговы XVII Міжнародны з’езд славістаў адбудзецца ў 2023 г. у Парыжы.

*С. М. Запрудскі¹,
М. М. Хмяльніцкі²*

¹*Сергей Николаевич Запрудский* – кандидат филологических наук, доцент; доцент кафедры истории белорусского языка филологического факультета Белорусского государственного университета.

Сяргей Мікалаевіч Запрудскі – кандыдат філалагічных навук, дацэнт; дацэнт кафедры гісторыі беларускай мовы філалагічнага факультэта Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта.

Siarhiej M. Zaprudski, PhD (philology), docent; associate professor at the department of history of Belarusian language, faculty of philology, Belarusian State University.
zaprudski@gmail.com

²*Николай Николаевич Хмельницкий* – кандидат филологических наук, доцент; заведующий кафедрой китайской филологии филологического факультета Белорусского государственного университета.

Мікалай Мікалаевіч Хмяльніцкі – кандыдат філалагічных навук, дацэнт; загадчык кафедры кітайскай філалогіі філалагічнага факультэта Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта.

Mikalai M. Khmialnitski, PhD (philology), docent; head of the department of Chinese philology, faculty of philology, Belarusian State University.

khmelnickinn@bsu.by